

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
5.K.31.037/2013/3.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. M. R. ügyvéd által képviselt **Telefonkönyv Magyarország Kft.** (Budapest) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd (1245 Budapest 5., Pf. 1036.) és dr. H. Á. bírósági képviseleti irodavezető által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen **versenyügyben hozott - Vj/ 20-21/2012. számú határozattal kijavított - Vj/20-19/2012. számú közigazgatási határozat felülvizsgálata** iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (azaz ötvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt nap alatt van helye fellebbezésnek, amelyet a Fővárosi Törvényszékhez címzetten, a jelen bíróságnál kell írásban, három példányban előterjeszteni.

I n d o k o l á s

A felperesi vállalkozást 2011. november 25-én jegyezték be, tevékenységi körébe tartozik - egyebek mellett - címtárak, levelezőjegyzékek kiadása, világhálóportál-szolgáltatás, reklámügynökségi tevékenység.

Az alperesi versenyhatóság 2012. március 6-án azért indított versenyfelügyeleti eljárást a felperessel szemben, mert több, hozzá érkezett bejelentés és panasz alapján észlelte, hogy a felperes 2011 decemberétől számlát küldött különböző vállalkozások számára, a kiküldött levelek kapcsán azonban kérdéses, hogy a címzettek tisztában lehettek-e azzal, hogy nem áll fenn szerződésük a szolgáltatás tárgyában.

A felperes által a vizsgált időszakban a potenciális üzletfeleihez postai úton eljuttatott küldeményekben egy kétoldalas dokumentum volt.

A levél első oldalán felül nagy betűkkel a „Telefonkönyv” szöveg szerepel. A lap tetején jobb oldalon „Sz:” jelzés és azt követően egy kilencjegyű számsor, valamint egy vonalkód található, melyek alatt a „Levelezési cím:” feliratot követően a címzett neve és címe olvasható. Baloldalt a „Szolgáltató” adatai (név, bankszámlaszám, adószám, ügyfélszolgálati telefonszámok, levelezési cím) található, ez alatt pedig további öt adat szerepel: „Kiadás kelte:”, „Sz:” (a korábbival egyező kilencjegyű számsor); „Befizetési határidő:”, „Fizetendő összeg: (Ft):”, „Fizetési mód: Átutalás”. A felsorolt információk alatt ismét a címzett neve és

címe olvasható, alatta pedig: „Ügyfélszám:” (utána újabb kilencjegyű számjegy). Lejjebb az „Összesítő (Ft)” szöveget követően a „Megnevezés: Megjelenítés a 2012-es Telefonkönyvben” szöveg, majd táblázatos formában az alábbi rovatok szerepelnek: „Nettó összeg”, „Db”, „Áfaköteles”, „Áfa” és „Bruttó összeg”. A táblázat alján vastagított írásmódban szerepel: „Nettó”, „Áfa”, „Fizetendő összesen (Ft)”, mely legutolsó sor tartalmát a felperes a vastagított betűtípus alkalmazásán túl nagyobb betűméret alkalmazásával is kiemelte. Bekeretezett szöveg hívja fel a figyelmet arra, hogy az átutalásnál fel kell tüntetni az ügyfélazonosító számot. A szöveg a lap kétharmadánál véget ér, jelentős terjedelmű üres részt követően a lap alján, jobb oldalon vonalkód és az ISO 9001, valamint a papír újrafelhasznált jellegére utaló lógók láthatók, ezek alatt - kis betűmérettel - az alábbi szöveg szerepel: „Fizetés önkéntes. Olvassa el a hátoldalon az ajánlat általános szerződési feltételeit”.

A levél hátsó oldalán az „Általános üzleti feltételek” szerepelnek. A szöveg - kis betűmérettel - az egész oldalt kitölti. A dokumentum 2.1. pontja szerint „Ez az adóbizonylatnak nem minősülő dokumentum a Társaság szolgáltatásnyújtására vonatkozó üzleti ajánlata, egy szolgáltatásnyújtásról szóló atipikus szerződés megkötésére (a továbbiakban „Szerződés”), amelynek tartalmát a további rendelkezések ismertetik. A Szolgáltatás iránt érdeklődő címzett vagy harmadik személy a szerződéskötési ajánlatot elfogadhatja az ajánlat szerinti első háromhavi szolgáltatás díjának befizetésével (a továbbiakban: „első befizetés”), illetve a Társaság ajánlatát el is utasíthatja. A jelen ajánlat alapján a fizetés önkéntes. A Társaság és az Ügyfél között Szerződés az előterjesztett ajánlat elfogadásával, a befizetés ténye révén jön létre a jelen Általános üzleti feltételekben meghatározott feltételekkel. A 2.3. pont indokolás nélküli elállási jogot biztosít az Ügyfél számára a befizetéstől számított tíznapos határidőn belül.

Az alperes a 2013. február 4-én kelt - hibás névírás miatt 2013. április 8-án kijavított -, felülvizsgálni kért határozatával a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 77. § (1) bekezdés d) pontja alapján megállapította, hogy a felperes a 2011 decemberétől 2012. március 6-áig terjedő időszakban a gazdasági reklámtevékenység alapvető feltételeiről és egyes korlátairól szóló 2008. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Grtv.) 12. § (1) bekezdésébe és (2) bekezdés b) pontjába ütköző, megtévesztő reklámozási gyakorlatot folytatott, amikor a potenciális ügyfelekhez eljuttatott küldemények azt a látszatot keltették, hogy azok egy már megkötött szerződés alapján kibocsátott számlák. Ezért őt a Tpv. 78. § (1) bekezdése alapján 1.490.000 forint bírság megfizetésére kötelezte.

Határozatának indokolásában kiemelte, hogy a felperes által megcélzott üzletfelek kizárólag vállalkozások. A vállalkozásokra jellemző, a fogyasztóknál magasabb ismeretek és körültekintőbb eljárás mellett sem elvárható, hogy egy számla vagy arra az összetéveszthetőségig hasonlító dokumentum alapján a vállalkozás azt feltételezze, hogy azt egy vele szerződéses kapcsolatban nem lévő vállalkozás küldte neki abban bízva, hogy nem fogja észlelni azt, hogy nem is jött létre korábban közöttük szerződés, és esetlegesen a számla (téves) kiegyenlítését követően sem tesz lépéseket a szerződés megszüntetése érdekében. Bár az üzletfelektől is elvárható a hozzájuk beérkező dokumentumok figyelmes elolvasása, azonban ez nem mentesíti a felperest azon követelmény teljesítése alól, hogy ne alkalmazzon megtévesztésre alkalmas reklámot. Kiemelte, hogy a jelentősebb vállalkozásoknál általában

más-más részleg foglalkozik az ajánlatokról való döntéssel és a számlák kifizetésével. Ha egy küldemény számlának látszik, a postát kezelő munkatárs mechanikus tevékenysége alapján bizonyos automatizmusok indulhatnak be, és az ajánlathoz csatolt fizetési szelvény - mint feltételezett szerződéses jogviszonyból eredő számla kifizetésre kerülhet.

Álláspontja szerint a felperesi küldemények annak látszatát keltették, hogy egy már korábban megkötött szerződés alapján kibocsátott számlák. Utalt arra, hogy a megküldött levél első oldala a fizetési kötelezettséggel összefüggő körülményeket hangsúlyozta, a levél első oldalán kétszer is szereplő „Sz:” és az „Ügyfélszám:”, illetve a „Befizetési határidő:” rovatok egyértelműen egy létező szerződésre utalnak. Megítélése szerint a levél alkalmas a címzett megtévesztésre, a felperes a már meglévő üzleti partnerség álcája mögé bújva igyekezett ügyfeleket nyerni magának. Kiemelte, hogy a felperes semmilyen módon nem törekedett arra, hogy a küldeményben lévő számlát olyan külső jegyekkel ruházza fel, amelyek legalább elbizonyították volna a címzettet arra nézve, hogy valóban számlát kapott - nem alkalmazott áthúzást, vagy „minta” feliratot. A levél hátoldalát nem tartotta alkalmasnak a keltett látszat feloldására, elsősorban az olvasást jelentős mértékben megnehezítő megjelenítési módja, másodsorban tartalma miatt. Álláspontja szerint azáltal, hogy a felperes a 2.1. pontban ajánlatnak nevezett dokumentumot a továbbiakban „Szerződés”-nek nevezi, az alkalmazott szöveg inkább még fokozza is azt a látszatot, hogy a felek között már létezik egy szerződés, noha valójában csak egy szerződéses ajánlatról volt szó. Rögzítette azt is, hogy a felperes által küldött levél első oldala külső megjelenésében nagymértékben hasonlított azokra a számlákra, amelyeket - telefonkönyvi megjelenésekre vonatkozóan - a Magyar Telekom Nyrt., illetőleg a vele szerződéses viszonyban álló MTT Magyar Telefonkönyvkiadó Kft. bocsátott ki. A rögzített körülmények együttes hatására - megítélése szerint - egy elvárható gondosságot tanúsító vállalkozás esetében is fennáll a lehetősége annak, hogy a „számlán” szereplő összeg kiegyenlítése útján - tudomása és szándéka ellenére - szerződést hozzon létre, a számlának álcázott levél olyan reklámnak minősül, amely megtévesztő, s mint ilyen, tiltott.

A bíróság körében a jogsértésből származó árbevételből indult ki. Súlyosító körülményként értékelte azt, hogy a felperes a jogsértő gyakorlatot hosszú ideig folytatta, a jogsértő gyakorlattal a vállalkozások széles körét érte el, magatartása felróható volt: ellentétes a polgári jogi együttműködési kötelezettség elvével és a szerződéskötés kialakult gyakorlatával, az általa alkalmazott írásbeli tájékoztatás külső jegyei egy másik vállalkozásra emlékeztettek, így a címzettek egy része azt hihette, hogy az általa ténylegesen megrendelt, igénybe vett szolgáltatás ellenértékének megfizetését kéri. Enyhítő körülményt nem látott azonosíthatónak. Rögzítette, hogy a feltárt súlyosító körülményeken túl a bíróság maximális mértékben történő meghatározását az indokolta, hogy a felperes 2011-ben csak fél hónapon keresztül realizált árbevételt a jogsértőnek tekintett magatartás eredményeként, míg 2012-ben két és fél hónapon keresztül érkeztek hozzá befizetések jogsértő reklámja nyomán.

A felperes a keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

Sérelmezte, hogy az alperes a tárgyalásról szóló értesítést számára olyan időpontban kézbesítette, hogy azon részt venni nem tudott. Kifogásolta, hogy az alperes a 2013. január 7-én kelt végzésével az elintézési határidőt két hónappal meghosszabbította, mely idő elteltét azonban nem várta meg, hanem a meghallgatása nélkül meghozta a határozatát. Úgy vélte, az

alperes meggondolatlan, kapkodó eljárását jelzi, hogy a bíróság megfizetésére más gazdasági társaságot kötelezett.

Előadta, hogy az általa kiküldött iratok nem számlák voltak, hanem ajánlatok szerződés megkötésére. Azzal érvelt, hogy ezen iratok a számviteli törvény által meghatározott ismérveknek nem feleltek meg, még ilyen elnevezés sem szerepelt rajtuk. A kötelező alaki kellékek hiányában nem állapítható meg, hogy számlákat küldött volna, ennek hiányában pedig megtévesztés nem történhetett.

Kifejtette, hogy a leveleket kizárólag vállalkozások számára küldte meg, akiktől pedig álláspontja szerint elvárható, hogy meg tudjanak különböztetni egy számviteli bizonylatot egy ajánlattól. Egy vállalkozástól továbbá az is elvárható, hogy tudja, kivel van olyan szerződése, amelyből fizetési kötelezettsége származik. Hangoztatta, hogy ha elolvasták volna a levél mindkét oldalát, akkor láthatták volna, hogy az adott esetben ajánlatról van szó.

Nézete szerint az alperesi megállapítások fikción alapulnak, mert semmilyen konkrét bizonyíték nem állt az alperes rendelkezésére, amely megalapozná megállapításait. Nem folyt bizonyítás arra vonatkozóan, hogy az egyes vállalkozások vezetői mit gondolnak a megküldött levelekről. Megjegyezte továbbá, hogy az a vállalkozás, amely nem kívánta a szolgáltatást igénybe venni, a befizetett összeget visszakérhette és vissza is kapta.

A bíróság összegét eltúlzottnak tartotta. Nehezményezte, hogy az alperes egyoldalúan, minden körülményt a hátrányára értékelt. Nem vette figyelembe, hogy a magtartásával senkinek nem okozott kárt, szolgáltatását kizárólag az vette igénybe, aki azt tényleg akarta.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta a határozatában foglaltakat, mert az álláspontja szerint minden tekintetben jogszerű.

A kereset - az alábbiak szerint - nem alapos.

A bíróság az alperesi közigazgatási határozatot a Tpv. 83. § (1) bekezdése, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a Pp. XX. fejezete szerinti eljárásban, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembevételével, a Pp. 213. § (1) bekezdése és 215. §-a szerint a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló közigazgatási iratok, valamint a felek előadása alapján, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve és meggyőződése szerint elbírálván állapította meg.

Nem fogadta el a bíróság a felperes eljárásjogi kifogásait a tárgyalásról szóló értesítés, az elintézési határidő meghosszabbítása, illetve az elírás kapcsán.

A felperes a 2012. december 17-én kelt, 17. sorszámú, a tárgyalás kitézéséről szóló alperesi értesítést a közigazgatási iratok között rendelkezésre álló tértivevény tanúsága szerint 2012. december 20-án (azaz a 2013. január 11-ére kitűzött tárgyalás előtt 22 nappal) kézhez vette.

Az alperes ezen értesítésben - a Tpv. 74. § (1) bekezdésének megfelelően - felhívta a felperest, hogy 2013. január 7-éig nyilatkozzon arról, hogy kéri-e a tárgyalás megtartását, továbbá ugyanezen időpontig volt lehetősége a felperesnek az alperes előzetes álláspontjára való észrevételeinek írásban történő megküldésére. Az alperes a végzésében figyelmeztette a felperest, hogy amennyiben nem kéri a tárgyalás megtartását, az eljáró versenytanács tárgyaláson kívül hozza meg a döntését. Mindezek ellenére a felperes a kitűzött időpontig semmilyen módon nem tett nyilatkozatot az előzetes álláspontra, illetve egyébként az eljárással kapcsolatosan, tárgyalás tartását nem kérte. A felperes - a határozat 15. pontjában rögzítettek szerint - az eljárás során egyáltalán nem tett nyilatkozatot. Mindezek után a bíróság álláspontja szerint a felperes minden alap nélkül kéri számon az alperesen a tárgyalás hiányát, nyilatkozattételi jogának biztosítását.

Továbbmenően az alperes a 2013. január 7-én kelt, 18. sorszámú, az elintézési határidőt meghosszabbító végzésének indokaként egyértelműen rögzítette, hogy az eljárást befejező döntés meghozatalához megítélése szerint az eljárás további folytatása szükséges. A végzés a Tpv. 63. § (6) bekezdés a) pontján alapult, amely jogszabályhelyen megjelölt két hónap törvényi maximumként szerepel („legfeljebb két hónap”); a meghosszabbított eljárási határidő ekként az érdemi döntés meghozatalának végső időpontját jelzi. Nincsen olyan jogszabályi előírás (ilyet a felperes sem tudott megjelölni), amely szerint az alperesnek a maximális eljárási határidőt maradéktalanul ki kellene használnia, vagyis a határozatát nem hozhatja meg ennél rövidebb idő alatt; konkrét, tételes jogszabálysértés hiányában pedig ez a felperesi érv sem volt akceptálható.

Kétségtelenül az alperesi határozat névelírást tartalmazott, azonban az alperes a keresetlevél hozzá történt benyújtását követően, a 2013. április 8-án kelt, 21. sorszámú határozatával ezt a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 81/A. § (1) bekezdése alapján kijavította, mely kijavító határozat jogorvoslattal nem támadható. A Pp. 337. § (2) és (3) bekezdései értelmében a keresettel támadott határozat kijavítása, kiegészítése, módosítása esetén a per tárgya a kijavított, kiegészített, módosított határozat, így a kijavított határozat kapcsán a bíróság azt az érvelést, miszerint az alperes a bírság megfizetésére más gazdasági társaságot kötelezett, már nem tudta elfogadni.

A Grtv. 12. § (1) bekezdése szerint tilos a megtévesztő reklám.

A Grtv. 3. § h) pontja szerint megtévesztő reklám minden olyan reklám, amely bármilyen módon - beleértve a megjelenítését is - megtéveszti vagy megtévesztheti azokat a személyeket, akik felé irányul, vagy akiknek a tudomására juthat, és megtévesztő jellege miatt befolyásolhatja e személyek gazdasági magatartását, vagy ebből eredően a reklámozóéval azonos vagy ahhoz hasonló tevékenységet folytató más vállalkozás jogait sérti vagy sértheti.

A Grtv. 12. § (2) bekezdés b) pontja szerint a reklám megtévesztő jellegének megállapításakor figyelembe kell venni különösen a reklámban foglalt azokat a tájékoztatásokat, közléseket, amelyek az áru árára vagy az ár megállapításának módjára, valamint az áru megvételének, illetve igénybevételének egyéb szerződéses feltételeire vonatkoznak.

Az alperes a határozatában egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy megítélése szerint a felperes által a potenciális üzletfeleihez postai úton eljuttatott küldemények annak látszatát keltették, hogy egy már korábban megkötött szerződés alapján kibocsátott számlák. Ezen álláspontja indokait a határozat 25-28. pontjai részletesen tartalmazzák, az ott kifejtettekkel a bírósági is egyetértett, azt újból ismételni nem kívánja. Helyesen rögzítette az alperes a határozatában, hogy egy szerződés létrehozatalára irányuló dokumentumról minden körülmények között világosan, egyértelműen, nyilvánvalóan ki kell, hogy derüljön, hogy az egy ajánlat, ellenkező esetben megtévesztésre alkalmas, márpedig a perbeli esetben a felperes által alkalmazott kommunikáció - a levél 2. oldalának 2.1. pontját leszámítva - nem tartalmazott arra vonatkozó tájékoztatást, hogy a megküldött dokumentum ajánlatnak minősül. Ugyanakkor hiába tartalmaz a dokumentum további része tájékoztatást a küldemény ajánlat jellegéről, ha az nem szembeötlő, nem elegendő az ajánlati jelleg felismeréséhez. A bíróság osztotta azt az alperesi következtetést, miszerint a felperes által alkalmazott módszer végső soron azt eredményezte, hogy a felperesi küldemények ajánlat jellege rejtve maradhatott annak címzettjei előtt, ekként azt a látszatot kelthette, hogy az egy előzőleg már létrejött polgári jogi, szerződéses jogviszony keretében került megküldésre, így kétségtelenül alkalmas volt arra, hogy megtévesztesse a küldeményt felbontó személyt.

Nem megalapozott az a felperesi álláspont, hogy miután az általa küldött iratok a számviteli törvény egyes ismérveinek nem feleltek meg, az adott esetben megtévesztésről már szó sem lehet. A Grtv. fentebb idézett rendelkezéseire figyelemmel nem feltétele ugyanis a jogsértés megállapíthatóságának, hogy az eljárás alá volt ténylegesen a számla alaki kellékeinek mindenben megfelelő iratot küldjön a címzetteknek, elegendő, ha bármilyen módon - beleértve a megjelenítését is - az ajánlat annak látszatát kelti, hogy az már egy korábban megkötött szerződés alapján kibocsátott számla.

Kiemeli a bíróság, hogy a kereskedelmi kommunikációnak minden esetben igazodnia kell a tisztességes verseny követelményeihez. Alapvető versenyjogi követelmény, hogy a kereskedelmi kommunikáció legyen igaz, valós és pontos, vagyis hogy a valóságnak megfelelő módon tartalmazza a releváns információkat, és objektíve ne legyen alkalmas megtévesztésre. Ebből következően mindenekelőtt és elsősorban a felperesi vállalkozás felelőssége az, hogy a kereskedelmi kommunikációját miként alakítja ki. Amennyiben pedig kommunikációja nem felel meg a fenti követelményeknek, az ebből eredő következményeket neki keli viselnie.

Kétségtelen persze, hogy a küldemény címzettjeitől is elvárható - racionális keretek között - bizonyos mértékű információkeresés, de azt az alperes is helytállóan rögzítette a határozatában, hogy még a vállalkozásokra jellemző magasabb ismeretek és körültekintőbb eljárás mellett sem elvárható a címzettől, hogy egy számla vagy arra az összetéveszthetőségig hasonlító dokumentum alapján azt feltételezze, hogy azt egy vele szerződéses kapcsolatban nem lévő vállalkozás küldte neki abban bízva, hogy nem fogja észlelni azt, hogy nem is jött létre korábban közöttük szerződés, és esetlegesen a számla (téves) kiegyenlítését követően sem tesz lépéseket a „szerződés” megszüntetése érdekében. Vagyis mindez nem jelentheti a tájékozódás kötelezettségének parttalan áthárítását, illetve hogy a potenciális ügyfeleknek

eleve kétségekkel, gyanakvással kellene fogadnia a vállalkozás által adott tájékoztatást. Az üzletfelektől természetesen elvárható a hozzájuk beérkező dokumentumok figyelmes elolvasása, azonban ez nem mentesíti a felperest azon követelmény teljesítése alól, hogy ne alkalmazzon megtévesztésre alkalmas reklámot. Azt az alperes sem vitatta, hogy a felperesi küldemények hátoldala tartalmaz információkat az ajánlati jelleggel összefüggésben, azonban a határozata 27. pontjában ezzel kapcsolatos aggályait is kifejezésre juttatta, mellyel a bíróság szintén egyetértett, azt újból meg nem ismétli.

A felperes kifogásolta az alperesi megállapítások megalapozottságát, sérelmezve a bizonyítottság hiányát. A felperes ugyanakkor nem jelölte meg, hogy a határozat mely megállapítása kapcsán, mely részben hiányolja a bizonyítékokat, így a bíróság is csak megállapítani tudta, hogy a szükséges körben az alperes a bizonyítékokat beszerezte. A tényállás kapcsán a felperes nem hivatkozott arra, hogy küldeményei tartalma az alperes által megállapítottól eltérő lenne, vagy hogy az nem küldte el senkinek. A megtévesztés megállapíthatósága kapcsán a Grtv. 3. § h) pontjából következően az alperesnek az eljárása során pedig azt nem kellett bizonyítania, hogy a felperesi magatartásból eredően bárkinek a megtévesztése ténylegesen bekövetkezett-e, ugyanis a jogsértés megállapításához (a jogszabály szövegéből következően) elegendő a megtévesztésre való elvi alkalmasság is, amit azonban a jelen ügyben az alperes kellően alátámasztott. Nem szükséges tehát felperes minden egyes partnere vonatkozásában bizonyítani, hogy ténylegesen történt-e megtévesztés.

A felperesi érveléssel összefüggésben ugyanakkor ehelyütt utal a bíróság arra, hogy a Vj/20-14/2012. számú vizsgálati jelentésből egyértelműen nyomon követhetően az adott ügyben számos bejelentés, panasz érkezett az alperesi hatósághoz, ami egyértelműen alátámasztja a felperesi magatartás megtévesztő jellegét.

Nem volt jelentősége továbbá a jogsértés megállapíthatósága körében annak a felperesi hivatkozásnak, miszerint az a vállalkozás, amely nem kívánta a szolgáltatást igénybe venni, a befizetett összeget visszakérhette és vissza is kapta, mert a megtévesztés tényállászerű megvalósulását követően történő visszafizetés nem mentesítheti a felperest a versenyjogi felelősség alól. Amint azt az alperes a perbe meg is jegyezte, a visszaigénylés éppen azt támasztja alá, hogy a vállalkozásokban csupán később realizálódott: megtévesztés áldozataivá váltak. A felperes egyebekben a visszafizetésre vonatkozó állítását nem is igazolta, annak alátámasztására szolgáló iratot nem csatolt.

A felperes vizsgált reklámozási gyakorlata nem felelt meg a jogszabályi követelményeknek, annak révén ugyanis a felperes potenciális ügyfelei nem nyerhettek igaz, valós és pontos képet a felperes által a vizsgált időszakban a potenciális ügyfeleihez eljuttatott küldemények konkrét mibenlétéről, azok szerkezete, struktúrája, adattartalma ugyanis rendkívüli módon hasonlított egy számlára, és ezért megtévesztésére alkalmas volt: azt a látszatot keltette, hogy az egy már korábban megkötött szerződés alapján kibocsátott számla. E gyakorlatot az alperes helyesen minősítette megtévesztésre alkalmasnak.

Tekintettel arra, hogy a felperes megtévesztő reklámozási gyakorlatot folytatott, jogsértést követett el, melyre figyelemmel a bíróság kiszabása jogszerű volt. A bíróság szankciót a

ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan, mérlegeléssel kell kiszabni, aminek főbb szempontjait - csak példálózó jelleggel - a Tpvt. 78. § (3) bekezdése határozza meg. A versenyhatóság az ügyben releváns enyhítő és súlyosító körülményeket körültekintően feltárta, helyesen vette számba, és azokat a súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelt, okszerűen mérlegelte, és ennek indokairól a határozatában a kellő részletességgel számot is adott. A bíróság utal a Pp. 339/B. §-ában írtakra, amely szerint a bíróság a közigazgatási szerv mérlegelését nem mérlegelheti felül. A mérlegeléssel megállapított bírság mértékének megváltoztatására csak akkor kerülhet sor, ha a hatóság a tényállást nem kellő mértékben tárta fel, ezért az részben hiányos, vagy téves, és mérlegelésének szempontjai és annak okszerűsége sem állapítható meg. A bírság mértéke körében a felperes olyan további enyhítő körülményt, amit a javára még figyelembe lehetett volna venni, felhozni nem tudott.

A felperes kereseti érvelésével kapcsolatban rámutat a bíróság, hogy a kár hiánya semleges, így enyhítő körülményként nem értékelhető, éppen ellenkezőleg, annak bizonyítható bekövetkezése lenne további súlyosító körülmény.

Az a felperesi hivatkozás pedig, miszerint szolgáltatását kizárólag az vette igénybe, aki azt akarta, minden alapot nélkülöz, hiszen a megtévesztés épp abban állt, hogy a címzettek egy számlához az összetéveszthetőségig hasonló küldeményt kaptak kézhez, amely alapján azt gondolhatták, hogy egy más korábban létrejött szerződés alapján kell fizetési kötelezettségüket teljesíteni. Főként annak a tükrében látható ez, hogy a kérdéses felperesi küldemények - az alperes határozatának 28. pontjában rögzítetten - nagyban hasonlítottak azokra a számlákra, amelyeket a telefonkönyvi megjelenésekre vonatkozóan a Magyar Telekom Nyrt, illetőleg a vele szerződéses viszonyban álló MTT Magyar Telefonkönyvkiadó Kft. bocsátott ki.

A Tpvt. 78. §-a alapján kiszabható bírság célja az, hogy a vállalkozásokat visszatartsa a tisztességtelen piaci magatartástól és egyúttal megteremtse a gazdasági verseny tisztességét. Az adott esetben a felperes a keresetében hivatkozott ugyan arra, hogy a bírság összege eltúlzottan magas, ezt az érvelését azonban közelebbről nem fejtette ki, így azt a bíróság figyelembe venni nem tudta, az az egyéni és általános megelőzés szempontjait érvényre juttató hatósági, indokolt mérlegelés okszerűségének megcáfolására alkalmatlan volt. Az ügyben feltárt összes tényezőt szem előtt tartva a bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperessel szemben kiszabott bírság mértéke eltúlzottnak nem tekinthető, a törvényes speciál- és generálprevenzív célokkal arányban áll, azok eléréséhez szükséges és egyben elégséges is.

A felülvizsgálni kért közigazgatási határozat a keresetben megjelölt körben, az ügy érdemét érintően nem jogszabálysértő, ezért a bíróság a felperes keresetét a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

Az alperes költségeinek megfizetésére a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles. A bíróság a perköltség összegét a Pp. 67. § (2) bekezdésére is figyelemmel, a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdései, valamint 79. § (1) bekezdése alapján, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben (a továbbiakban: IM rendelet)

foglaltakra is figyelemmel határozta meg, szem előtt tartva mindenekelőtt a per tárgyának értékét (IM rendelet 3. § (2) bek.), de értékelve a jogvita bonyolultságát, a képviseleti munka szakmai nehézségét, az előkészítő munkát, a beadványok és a tárgyalások számát és mindezek időigényét is (IM rendelet 3. § (6) bek.).

A felperes a keresetlevelén - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési joga ellenére - 89.400 forintot illetékbélyegben lerótt, ezért a bíróságnak az Itv. 39. § (1) bekezdésében és 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott mértékű, az Itv. 74/A. § (1) bekezdése szerint kerekített kereseti illeték viseléséről nem kellett rendelkeznie.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2013. május 31.

dr. Remes Gábor s. k.
bíró